

Chương 9

Đan Điền...

Lại nói đến Ân Húc Đông tuân thủ theo mệnh lệnh của sư phụ đại nhân đi làm bảo mẫu, khi tìm thấy tên nhóc kia ở phòng khách, thì lại thấy nó đang ngồi trên sô pha khóc nức nở.

Ồ, bà sư phụ của cậu còn làm em trai kẻ đói đến phát khóc nữa?

Cậu trực tiếp đi đến bên cạnh tên nhóc, “Này, em trai, đói bụng lắm rồi hả? Em chờ một chút ha, chị kể của em đặc biệt nhờ anh đến đây nấu cơm cho em ăn đó, nên em đừng khóc nữa nhé.”

Tần Bằng Trình bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói của người con trai lạ, ngẩng đầu lên nhìn, cậu nhận ra người này, chính là anh trai nhà bên.

Bé trai tuy nhỏ, nhưng tự tôn lại rất lớn, bỗng nhiên bị người khác nhìn thấy mình khóc nhè, ngay tức khắc thất kinh hồn vía lấy tay lau đi nước mắt bên má, “Anh vào bằng cách nào?” Nó nhớ rõ là đã khóa cửa rồi.

“Anh hả? Anh trèo từ ban công phòng chị kể em sang đây, dẫn anh đến phòng bếp nhà em xem có thứ gì có thể ăn hay không? Nấu cho hai chị em một bữa.” Từ tay sai trở thành người nuôi chó, giờ lại thành đầu bếp, năng lực thích ứng của Ân Húc Đông đã luyện đến đại đen rồi.

Tần Bằng Trình bĩu môi: “Tại sao lại là anh nấu? Cái đứa con gái kia đâu?”

Ân Húc Đông gõ đầu Tần Bằng Trình, nghiêm túc nói: “Cái gì mà đứa con gái kia! Phải gọi là chị biết không?” Người đó thể nhưng là sư phụ đại nhân nhà cậu, há có thể để cho người khác kêu to gọi nhỏ.

Tần Bằng Trình ôm đầu né tránh, lớn tiếng gào thét: “Anh nói giúp cho đứa con gái kia, anh là người giúp việc của đứa con gái kia đúng không?! Các người cùng nhau ức hiếp tôi có phải hay không?! Các người đều là người xấu! Đồ khốn!”

Ân Húc Đông không nói gì mà trợn mắt lườm, cái thằng nhóc này được tiện nghi lại còn khoe mẽ hả! Sớm biết như vậy thì để nó chết đói luôn cho rồi! Nhưng nghĩ đến nếu như cậu tay không mà về, nhất định sẽ gặp phải ánh mắt sắc như dao của Tần Khả Tuyên, hay là dao thật? Có lẽ cậu vẫn nên từ bỏ việc đấu tranh, mà ngoan ngoãn đi vào phòng bếp nấu ăn thôi.

Nhưng mà, Tần Khả Tuyên thật đúng là làm khó cậu quá, cậu ngoại trừ mì gói ra nào biết nấu ăn chứ!

Tìm nửa ngày, từ trong đồng nguyên liệu chưa chế biến qua chỉ tìm được mì sợi, thôi cũng được, mì sợi hay mì gói đều là mì, nấu lên hương vị chắc cũng không khác nhau là bao.

Sau đó, Ân Húc Đông mân mê hơn nửa ngày, mới nấu ra được một nồi mì, múc một chén cho tên tiêu quỷ kia, cũng tự múc cho mình một chén, đây chính là thành quả lao động cho lần đầu tiên xuống bếp của cậu, dù thế nào cũng phải khao chính mình một chút. Nhưng cậu ném thử một miếng xong thì không còn biện pháp nuốt xuống miếng thứ hai nữa, còn cái tên tiêu quỷ kia lại càng không thềm nể mặt, đã sớm chạy đến phòng vệ sinh phun hết ra.

“Nó đâu rồi?” Tần Khả Tuyên đi vào phòng bếp, lấy một bộ chén đũa từ trong tủ bếp ra, cũng múc một chén mì, ngồi xuống chuẩn bị ăn.

Ân Húc Đông vừa thấy, vậy càng nguy, nếu như nhỏ ăn xong không hài lòng với trù nghệ của cậu rồi khai trừ cậu khỏi môn phái, vậy cậu tìm ai khóc đây? Vội vàng lấy tay đè lại đũa của Tần Khả Tuyên, “Cái này, cô đừng ăn được không?”

“Vì sao?”

“Cái này, nó...” Ân Húc Đông nhăn nhăn nhí nhí nói không nên lời.

Tần Khả Tuyên nhìn liền thấy bực, “Bớt nói nhảm đi, không muốn chết thì buông tay ra.”

Đứng giữa hai sự lựa chọn chết hay bị khai trừ, Ân Húc Đông đấu tranh hồi lâu, vẫn nên lựa chọn lưu lại núi xanh.

Tần Khả Tuyên nghi ngờ gấp mì lên người một cái, không bị đầu độc, liền đưa vào trong miệng ăn, sau đó là đũa thứ hai, đũa thứ ba...

Ân Húc Đông nhìn Tần Khả Tuyên ăn đến cái chén sạch sành sanh, trừng lớn hai mắt, giật mình hỏi: “Vị giác của cô không vấn đề?”

Tần Khả Tuyên nhàn nhạt nói: “Không có.”

“Vậy cô, cô...”

“Mùi vị đúng là chẳng ra gì, nhưng có thể lấp đầy bụng là được rồi.”

Ân Húc Đông hết sức cảm động, chỉ bằng một câu này, cậu có làm sao cũng phải luyện tập nâng cao trù nghệ!

“Em trai à! Qua đây ăn hết chén mì của mình đi! Chị em cũng không nói gì, em còn dám ghét bỏ?” Ân Húc Đông tóm ngay lấy Tần Bằng Trình đang ở cửa thập thò thập thò, ấn nó ngồi trước chén mì.

Tần Bằng Trình trông thấy Tần Khả Tuyên tỉnh như không, bình tĩnh xuất chúng ăn hết một chén còn sắp múc thêm chén thứ hai, chép chép miệng, “Cái này cũng có thể ăn hết hả?”

Tần Khả Tuyên đối diện ánh mắt của nó, cầm lấy đũa để vào trong tay nó, “Ăn.”

Ân Húc Đông vui tươi hơn hờ nhìn Tần Bằng Trình trưng ra một bộ mặt đau khổ nhăn nhó ăn chén mì, cậu cũng bắt đầu ăn chén mì của mình, ôi, thành quả lao động của mình quả nhiên là hương vị có một không hai nha! Mùi vị thật đặc biệt! (Lời tác giả: Ân Húc Đông à, cậu đây là có tí chủ nghĩa duy tâm!)

Nồi mì nhanh chóng được ba người giải quyết hết, đương nhiên phần lớn đều nằm trong bụng của Tần Khả Tuyên, cũng đã rất trễ, Tần Bằng Trình bị một chén mì kia hành hạ nên không rảnh để ý hai người, vội vàng đánh răng rửa mặt đi ngủ.

Ân Húc Đông cũng trèo trở lại phòng mình, còn không quên cầu xin Tần Khả Tuyên một chút: “Sur phụ đại nhân à, cô ngày mai nhất định phải dạy tôi Tiểu Lý Phi Dao đó!”

Kết quả ngày mai đến rồi, cậu ta lại hận không thể đập đầu vào tường, tốt nhất là đụng đến mắt trí nhớ luôn.

Tần Khả Tuyên đứng bên giường của Ân Húc Đông, bình thản nói: “Nếu như lại không thức dậy, thì cậu sau này khỏi cần xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Ân Húc Đông đau khổ nhúc nhích một tí, mới không tình không nguyện ngồi dậy, “Chị hai à, giờ mới mấy giờ hả? Mới bốn giờ rưỡi thôi, trời ơi là trời! Trời còn chưa sáng nữa!”

“Vậy là cậu lựa chọn sau này không xuất hiện ở trước mặt tôi?”

“Đừng mà! Tôi chỉ than chút, than chút thôi, cô trước tiên xoaay người lại, tôi thay quần áo cái.”

Tần Khả Tuyên đi ra ban công đứng chờ, một lát sau, Ân Húc Đông mới lè lè mè mè chạy ra, “Chúng ta đi đâu thế?”

“Theo tôi là được rồi.” Tần Khả Tuyên một tay chống lên lan can ban công, nhảy nhẹ một cái, thì đã nhảy từ trên ban công xuống dưới đất dưới ánh mắt kinh ngạc của Ân Húc Đông.

Ân Húc Đông vội vàng bỏ nhào tới bên lan can, khom người nhìn xuống phía dưới, thấp giọng lo lắng hỏi: “Cô không sao chứ? Có bị té thương không?” Đây nhưng là ở lầu hai đấy!

Tần Khả Tuyên lần đầu tiên lườm xem thường, tiếc là trời quá tối, Ân Húc Đông ở trên bị lườm xem thường đương nhiên không thể nhìn thấy rồi. “Nhanh xuống đây.” Thời gian đều bị cậu ta lè mè trì hoãn.

Nhìn thấy đóm người không có vấn đề gì đang đứng yên ở dưới, lòng thấp thỏm của Ân Húc Đông mới nhẹ nhõm, “Ồ, cô chờ chút.” Nói xong bóng người trên ban công liền biến mất.

Tần Khả Tuyên chờ thật lâu mới nghe thấy tiếng bước chân của cậu ta chạy ra từ cửa chính, trong lòng luôn bình lặng trong thời gian qua thoáng chốc cuộn sóng ào ào, lập tức muốn tiêu diệt tên đồ đệ không hiểu sao lại thu vào này.

“Phù ~ tôi mà nhảy xuống nhất định sẽ tạo ra âm thanh rất lớn, ngộ nhờ bị người nhà nghe thấy được thì nguy to, đúng rồi, sư phụ, cô làm như thế nào mà một tiếng động cũng không tạo ra vậy? Lợi hại quá à!”

Tần Khả Tuyên hít sâu một hơi, đè xuống cơn thịnh nộ, “Từ hôm nay trở đi, cậu trước học nội công tâm pháp, luyện được khinh công rồi mới nói những cái khác.”

“Khinh công?!” Ân Húc Đông vừa nghe cả người cao hứng đến nỗi có thể bật một phát lên đến ban công lầu hai, không ngờ thật sự có khinh công thật! Máy cái khác như Tiểu Lý Phi Dao, Quỷ Hoa Diêm Huyết Thủ đều vút qua một bên đi, khinh công mới là vương đạo!

“Nếu như làm ồn đánh thức người khác, vậy cậu khỏi cần tới nữa.”

Ân Húc Đông vội vàng che miệng lại, phần khích gật đầu lia lịa, “Sư phụ nói cái gì thì là cái đó! Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Tần Khả Tuyên xoay người đi về phía trước, “Cậu chỉ cần theo kịp là được rồi.”

Ân Húc Đông thực vui vẻ theo sát phía sau Tần Khả Tuyên.

Tần Khả Tuyên dẫn Ân Húc Đông đến bãi đất phía Tây Bắc tiểu khu của bọn họ, cả bãi đất ấy là một bãi đất trống, bên cạnh đều không có nhà cửa gì, mọc một ít loài hoa cỏ cây cối, hơn nữa trời còn chưa sáng, đừng nói bóng người, ngay cả bóng ma cũng không nhìn thấy một con, là một địa điểm tốt thích hợp luyện võ lại không bị người tìm ra.

“Ngồi xuống.” Tần Khả Tuyên làm mẫu ngồi xuống trước.

Ân Húc Đông cũng có dáng có vẻ ngồi xuống, học theo Tần Khả Tuyên khoanh chân lại.

Tần Khả Tuyên nhắm mắt lại, “Kế tiếp tôi đọc qua khẩu quyết nội công tâm pháp một lần, cậu phải nhớ kỹ.”

“Vâng! Sư phụ!”

“Khí định thần liễm, tâm trùng mạo cung. Khí tòng hô khởi, do hấp nhi nhập. Ngưng kết vu tâm, phát hồ toàn thân... Ngưng thần nhất chí, khí trầm đan điền. Khẩu chú vu tâm, tức điều vu tị, đình nhi thu thế.”

(Thả lỏng tinh thần, hơi thở ổn định, tâm bình mặt nghiêm. Khí theo thở ra, do hít mà vào. Ngưng kết về tâm, phát ra toàn thân... Tập trung suy nghĩ về một hướng, dồn khí xuống đan điền. Miệng chuyển về tâm, mũi điều hòa hơi thở, ngừng và thu thế.)

“...”

“Nhớ kỹ chưa?”

“Chưa...”

“Quên đi, tôi nói một câu, cậu liền làm theo lời tôi.”

...

“...Đem hơi thở chuyển động quanh cả người một vòng tuần hoàn, sau đó dồn khí xuống đan điền.”

Ân Húc Đông giơ tay: “Su phụ, tôi có thể hỏi một câu không?”

“Hỏi đi.”

“Đan điền ở chỗ nào?”

Tần Khả Tuyên nghiêng răng ken két một cái, “Nơi dưới rốn hai đến ba đốt ngón tay.”

“Ồ.”

“Đem luồng khí trong cơ thể dồn xuống đan điền.”

Ân Húc Đông cố gắng dựa theo lời của Tần Khả Tuyên, đem luồng “khí” không biết có tồn tại trong cơ thể hay không dồn xuống đan điền – cái nơi cũng như nhau không biết có tồn tại hay không. Một lát sau, gương mặt cậu ta liền trở nên nhăn nhó.

“Sao thế?” Chẳng lẽ đã bị tẩu hỏa nhập ma?

“...Su phụ.”

“Có chuyện mau nói, có rắc mau thả.”

“...Tôi muốn, muốn đánh rắm.” Ân Húc Đông ngượng ngùng ủy khuất.

“...Tôi muốn giết cậu.”

“...”

Tần Khả Tuyên lần đầu sinh ra cảm giác bị tức sắp ngất, cô mím chặt môi, dưới chân đạp mấy bước, ngồi xuống xếp bằng ở nơi cách một khoảng đủ xa Ân Húc Đông, tự vận khí luyện công.

Mặc dù cách một khoảng đủ xa, nhưng dưới hoàn cảnh vắng vẻ, lại công thêm việc Tần Khả Tuyên tai thính mắt tinh, cho nên, Tần Khả Tuyên vẫn cứ nghe thấy rõ cái tiếng “bùm” kéo dài ấy.

Tần Khả Tuyên không kịp giật giạt khóe miệng.

Chờ một lát sau, Ân Húc Đông cảm thấy trên người không mang theo mùi lạ nữa, mới lè lè mè mè bước từng bước nhỏ đến gần chỗ Tần Khả Tuyên.

“Su phụ ~” Ân Húc Đông rất ủy khuất, cậu cũng không muốn mà, ai biết được nó sẽ bài trừ khí như vậy chứ?

“Câm miệng.” Tần Khả Tuyên sợ bản thân sẽ bị cậu ta chọc tức đến khí huyết không thuận mà dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Ân Húc Đông ngoan ngoãn im lặng ngồi xuống, nôn nóng nhìn chằm chằm Tần Khả Tuyên.

Tần Khả Tuyên sau khi đem nội tức vận hành một vòng tuần hoàn xong thì đứng lên, nhìn về phía Ân Húc Đông đang thấp thỏm không yên, “Cậu đã có thể xuất sư.”

Ân Húc Đông: “...”

Tần Khả Tuyên không thèm nhìn cậu ta một cái mà đi ngay về phía tiểu khu.

Ân Húc Đông vô cùng quán quýt theo sát phía sau, không phải chỉ đánh rắm một cái thôi sao? Đến nỗi này? “Su phụ! Cô không thể nhẫn tâm như vậy nha! Dù sao cũng phải dạy tôi hai ba chiêu đã chứ! Nội công tôi học không hiểu, vậy thì dạy tôi Tiểu Lý Phi Dao đi! Nếu không thì Quỷ Hoa Điểm Huyết Thủ cũng được! Ấy ~ su phụ! Đừng chạy mà! Đợi tôi với!”

Tần Khả Tuyên rất nhanh thì đã cắt đuôi được Ân Húc Đông, một mình một người về đến nhà, chạy nhanh đến dưới ban công, sau đó nhảy lên bám chắc vào mép đá nhô ra, tay dùng lực một chút, thì cả người lập tức nhảy vọt lên, nhẹ nhàng rơi xuống ban công, lách mình một cái thì đã đi vào trong phòng.

Ân Húc Đông thở hồng hộc chạy về đến trước cửa nhà, thì đã không nhìn thấy bóng dáng Tần Khả Tuyên đâu nữa, rơi vào đường cùng đành lấy chìa khóa mở cửa vào nhà trở về phòng của mình, nghĩ nghĩ, do dự một hồi vẫn quyết định trèo sang ban công mò vào phòng của Tần Khả Tuyên.